

Kohtulahendite kogumik

KOHTUJURISTI ETTEPANEK
JULIANE KOKOTT
esitatud 20. aprillil 2023¹

Kohtuasi C-559/21 P

Global Silicones Council jt
versus

Euroopa Kemikaaliamet (ECHA)

Apellatsioonkaebus – Nende ainete loetelu kindlaksmääramine, mida võib kanda määruse (EÜ) nr 1907/2006 (REACH) XIV lisasse (kandidaainete loetelu) – Oktametüülsüklotetrasiloksaani (D4), dekametüülsüklopentasiloksaani (D5) ja dodekametüülsükloheksasiloksaani (D6) lisamine kandidaainete loetellu – Püsivad, bioakumuleeruvad ja toksilised ained (PBT) – Väga püsivad ja väga bioakumuleeruvad ained (vPvB) – Bioakumuleeruvus – Biokontsentratsioonitegur – Metallorgaanilised ühendid – Asjaolude õiguslik kvalifitseerimine – Ilmselge hindamisviga – Toksilisus

I. Sissejuhatus

1. REACH-määruse² kohaselt võib liit piirata väga ohtlike ainete tootmist, kasutamist või turuleviimist. Komisjon võib näiteks kehtestada selliste ainete kasutamiseks autoriseeringu nõude. Selle meetme ettevalmistamiseks peab Euroopa Kemikaaliamet (edaspidi „ECHA“) kõigepealt kandma kõnealused ained nn kandidaainete loetellu, millega on juba seotud teatud nõuded.

2. Eriti ohtlikud on muu hulgas ained, mis on püsivad, bioakumuleeruvad ja toksilised (PBT) või väga püsivad ja väga bioakumuleeruvad (vPvB (*very persistent and very bioaccumulative*)).³ Need ained lagunevad väga aeglaselt või ei lagune üldse ja võivad seetõttu keskkonnas kuhjuda. Sellise kuhjumise mõju ei ole pikemas perspektiivis prognoositav. Samuti on kuhjumist praktikas raske tagasi pöörata. Lisaks sellele võivad PBT- või vPvB-ained saastata kaugemal asuvaid alasid, mis vajavad kaitset edasise saastumise eest, mida tekitavad inimtegevusest tulenevad ohtlikud ained.⁴

¹ Algkeel: saksa.

² Euroopa Parlamendi ja nõukogu 18. detsembri 2006. aasta määrus (EÜ) nr 1907/2006, mis käsitleb kemikaalide registreerimist, hindamist, autoriseerimist ja piiramist (REACH) ning millega asutatakse Euroopa Kemikaaliamet, muudetakse direktiivi 1999/45/EÜ ja tunnistatakse kehtetuks nõukogu määrus (EMÜ) nr 793/93 ja komisjoni määrus (EÜ) nr 1488/94 ning samuti nõukogu direktiiv 76/769/EMÜ ja komisjoni direktiivid 91/155/EMÜ, 93/67/EMÜ, 93/105/EÜ ja 2000/21/EÜ (ELT 2006, L 396, lk 1; parandus ELT 2007, L 136, lk 3); määrav on komisjoni 30. augusti 2017. aasta määrusega (EL) 2017/1510 muudetud redaktsioon (ELT 2017, L 224, lk 110).

³ Komisjoni 15. märtsi 2011. aasta määruse (EL) nr 253/2011, millega muudetakse XIII lisa määruses (EÜ) nr 1907/2006 (ELT 2011, L 69, lk 7), põhjendus 3.

⁴ ECHA, Guidance on Information Requirements and Chemical Safety Assessment, PBT Assessment (Chapter R.11) (28/06/2017), lk 11.

3. Käesolev apellatsioonkaebus põhineb asjaolul, et ECHA peab vaidlusaluseid aineid, nimelt oktametüülsüklotetrasiloksaani (D4), dekametüülsüklopentasiloksaani (D5) ja dodekametüülsükloheksasiloksaani (D6), PBT/vPvB-aineteks. Seetõttu lisas ECHA vaidlustatud otsusega⁵ need kolm ainet kandidaatainete loetellu, et selle suhtes kehtestada autoriseeringu nõue.

4. Käesolev apellatsioonkaebus puudutab eelkõige bioakumuleeruvuse hindamise meetodit käsitlevaid õigusnorme ning teatud teaduslikke ja asjaoludest tingitud vastuväiteid nende õigusnormide kohaldamise vastu.

II. Õiguslik raamistik

5. REACH-määruse artikkel 13 sisaldab üldisi sätteid, mis käsitlevad teabe kogumist ainete olemuslike omaduste kohta. Katsemeetoditele viidatakse lõikes 3:

„Kui katsed on ainete olemuslike omadusi käsitleva teabe saamiseks vajalikud, tehakse need vastavalt katsemeetoditele, mis on sätestatud komisjoni määruses, või vastavalt muudele komisjoni või ameti poolt tunnustatud rahvusvahelistele katsemeetoditele. [...]“.

6. REACH-määrus annab komisjonile õiguse kehtestada teatud ainete suhtes autoriseeringu nõue (VII jaotis).

7. Autoriseeringu nõue tuleb REACH-määruse artikli 57 punktide d ja e kohaselt kõne alla eelkõige PBT- ja vPvB-ainete puhul:

„Järgmised ained võib kanda XIV lisasse artiklis 58 sätestatud korras:

[...]

d) ained, mis vastavalt käesoleva määruse XIII lisas sätestatud kriteeriumidele on püsivad, bioakumuleeruvad ja toksilised;

e) ained, mis vastavalt käesoleva määruse XIII lisas sätestatud kriteeriumidele on väga püsivad ja väga bioakumuleeruvad;

f) [...]“.

8. REACH-määruse artikkel 59 sisaldab meetodit artiklis 57 osutatud ainete määratlemiseks ja näeb ette, et ECHA koostab loetelu selliselt määratletud ainetest, mida võidakse kanda XIV lisasse, nn kandidaatainete loetellu.

9. REACH-määruse XIII lisa sisaldab PBT- ja vPvB-ainete identifitseerimise kriteeriume.

⁵ ECHA 20. juuni 2018. aasta otsus ED/61/2018.

10. REACH-määruse XIII lisa sissejuhatuse teine lõik kirjeldab kriteeriumide kohaldamise meetodit:

„PBT-ainete ja vPvB-ainete kindlakstegemiseks kohaldatakse tõendite kaalukuse määramist eksperdiotsusega, milles võrreldakse kogu punktis 3.2 loetletud asjakohast ja kättesaadavat teavet punktis 1 esitatud kriteeriumidega. Seda kohaldatakse eelkõige siis, kui olemasolevale teabele ei saa punktis 1 esitatud kriteeriume kohaldada otse.“

11. REACH-määruse XIII lisa sissejuhatuse neljas lõik näeb ette, et „PBT- ja vPvB-omaduste hindamiseks kasutatav teave põhineb andmetel, mis on saadud asjakohastes tingimustes“.

12. XIII lisa sissejuhatuse viienda lõigu kohaselt „[võetakse] [a]ine hindamisel [...] arvesse ka aine asjakohaste koostisosade või asjakohaste muundumis- või lagunemissaaduste PBT- või vPvB-omadusi“.

13. REACH-määruse XIII lisa sissejuhatuse kuuenda lõigu kohaselt kohaldatakse kõnealust lisa „kõigile orgaanilistele, sealhulgas metallorgaanilistele ainetele“.

14. Bioakumuleeruvuse mõiste on määratletud REACH-määruse XIII lisa punktides 1.1.2 ja 1.2.2 viitega biokontsentratsioonitegurile:

„1.1.2. Bioakumuleeruvus

Aine vastab bioakumuleeruvuse (B) kriteeriumile, kui selle veeorganismides toimuva biokontsentratsiooni tegur on suurem kui 2000.

[...]

1.2.2. Bioakumuleeruvus

Aine vastab väga bioakumuleeruva (vB-) aine kriteeriumile, kui selle veeorganismides toimuva biokontsentratsiooni tegur on suurem kui 5000.“

15. REACH-määruse XIII lisa punkt 3.2 puudutab teavet, mida tuleb arvestada:

„3.2. Hindamiseks vajalik teave

Tõendite kaalukuse lähenemisviisi kasutades vaadeldakse P-, vP-, B-, vB ja T-omaduste hindamise jaoks järgmist teavet:

3.2.1. [...]

3.2.2. B- või vB-omaduste hindamine:

- a) veeorganismides toimuva biokontsentreerumise või bioakumuleerumise uuringu tulemused;
- b) muu teave bioakumuleerumisvõime kohta, mille sobivust ja asjakohasust on võimalik mõistlikult tõendada, nagu
 - maismaaorganismides toimuva bioakumuleerumise uuringu tulemused;

- inimkeha vedelikes või kudedes, nagu veri, piim või rasv, toimuva bioakumuleerumise teadusliku analüüsi andmed;
 - tuvastamine, et aine sisaldus elustikus, eriti ohustatud liikides või haavatavates populatsioonides, on kõrgenenud, võrreldes sisaldusega neid ümbritsevas keskkonnas;
 - kroonilise toksilisuse loomkatsete tulemused;
 - aine toksiko-kineetilise käitumise hindamine;
- c) teave aine võime kohta toiduahelas bioloogiliselt kontsentreeruda, võimaluse korral väljendatult biokontsentreerumise teguri või troofilise kontsentreerumise teguri kaudu.“

16. REACH-määruse artikli 13 lõike 3 alusel võttis komisjon vastu määruse (EÜ) nr 440/2008⁶, mille lisa jaotis C.13 käsitleb kaladega tehtavat bioakumuleeruvuse katset veekaudse kokkupuute ja toidukaudse kokkupuute alusel.

17. Jaotise C.13 sissejuhatuse esimeses lõigus on selgitatud katsemeetodi tausta:

„Käesolev katsemeetod on samaväärne OECD katsejuhendiga nr 305 (2012). Katsemeetodi muutmisel on kaks põhieesmärki. Esiteks soovitakse seda täiendada toidu kaudu bioakumuleerumist [...] käsitleva meetodiga, mis sobib vees väga vähe lahustuvate ainete võimaliku bioakumuleerumise tuvastamiseks. [...]“.

18. Jaotise C.13 sissejuhatuse teises lõigus on põhjendatud toidukaudsel kokkupuutel põhineva katsemeetodi kasutuselevõtmist:

„[...] Peale selle on jõutud arusaamisele, et vees väga raskesti lahustuvate ainete katsete tegemine ei pruugi olla tehniliselt teostatav. Lisaks võib vees väga vähe lahustuvate ainete puhul olla veekaudne kokkupuute veekeskkonnas väiksema tähtsusega kui kokkupuute toidu kaudu. Sellest tulenevalt on välja töötatud katsemeetod, mille puhul kalade kokkupuute toimub toidu kaudu [...]“.

19. Jaotise C.13 sissejuhatuse kuuendas lõigus on selgitatud veekaudse kokkupuute katse eeltingimust:

„[...] Veekaudse kokkupuute katset on kõige asjakohasem kasutada püsivate orgaaniliste ainete puhul, mille log K_{OW} väärtus on vahemikus 1,5–6,0 (13), kuid seda võib kasutada ka väga hüdrofoobsete ainete puhul, mille log $K_{OW} > 6,0$, kui on võimalik tõendada, et uuritav aine on teataval kontsentratsioonil vees täielikult lahustunud ja selline kontsentratsioon on püsiv. Kui ei ole võimalik tõendada, et uuritava aine sisaldus vees on püsiv, ei ole veekaudse kokkupuute katse asjakohane ning oleks vaja kasutada lähenemisviisi, mis põhineb kalade kokkupuutel ainega toidu kaudu (ehkki toidukaudse kokkupuute katse tulemuste tõlgendamine ja kasutamine võib sõltuda konkreetsest õigusraamistikust). [...]“.

⁶ 30. mai 2008. aasta määrus, millega kehtestatakse katsemeetodid vastavalt REACH-määrusele (ELT 2008, L 142, lk 1).

20. Jaotise C.13 sissejuhatuse kaheksandas lõigus on käsitletud eri katsemeetodite valimist:

„Selle üle otsustamisel, kas teha veekaudse või toidukaudse kokkupuute katse ja millise katseplaani alusel, tuleks lähtuda [kolmandas lõigus] kirjeldatud aspektidest ja kaaluda neid asjaomase õigusraamistiku kontekstis. Näiteks tuleks ainete puhul, mille $\log K_{OW}$ on suur, kuid mille lahustuvus vees on olemasolevate analüüsimeetodite tundlikkust silmas pidades siiski arvestatav, kaaluda kõigepealt veekaudse kokkupuute katse tegemist. On siiski võimalik, et teave selliste hüdrofoobsete ainete vees lahustuvuse kohta ei ole põhjalik, mistõttu enne konkreetse katsemeetodi kasutamise üle otsuse langetamist tuleks uurida, kas on võimalik valmistada asjaomase aine püsiva, mõõdetava sisaldusega vesilahus (püsiv emulsioon ei ole lubatud), mida saaks kasutada veekaudse kokkupuute katses [...]. Ei ole võimalik anda täpseid suuniseid sobiva katsemeetodi valimiseks lähtuvalt vees lahustuvuse ja süsteemis oktaanol/vesi täheldatava jaotuskoeffitsiendi piirkriteeriumidest, kuna eespool kirjeldatud põhjustel võivad muud tegurid (analüüsimeetod, lagunemine, adsorptsioon jne) avaldada märkimisväärset mõju katsemeetodi kohaldatavusele. Siiski võib öelda, et selliste ainete puhul, mille $\log K_{OW}$ väärtus on üle 5 ja vees lahustuvus alla $\sim 0,01-0,1$ mg/l, võib veekaudse kokkupuute hindamine muutuda üha raskemaks.“

21. Jaotise C.13 I osa peatüki „Katse põhimõte“ viies lõik puudutab kasvu korrigeerimist veekaudsel kokkupuutel põhinevate katsete läbiviimise korral:

„Kalade kehamassi suurenemine katse vältel põhjustab uuritava aine sisalduse vähenemise kasvavates kalades (nn kasvust tingitud lahjenemine), mistõttu kineetilise [biokontsentratsiooni teguri] väärtust alahinnatakse juhul, kui seda ei korrigeerita kasvu suhtes [...]“.

III. Asjaolud ja menetlus

22. ECHA direktor palus 14. oktoobril 2014 ECHA juures asuval liikmesriikide komiteel esitada oma arvamus D4 ja D5 püsivuse ja bioakumuleeruvuse kohta REACH-määruse XIII lisa kriteeriume arvestades. Komitee võttis 22. aprillil 2015 vastu arvamuse, mille kohaselt vastavad D4 ja D5 vPvB-ainete suhtes kehtestatud kriteeriumidele ja D4 vastab ka PBT-ainete suhtes kehtestatud kriteeriumidele.⁷

23. Saksamaa Liitvabariigi pädev asutus esitas 1. märtsil 2017 REACH-määruse artikli 59 lõike 3 alusel XV lisale vastavad toimikud ja tegi ettepaneku määratleda D4 ja D5 nende PBT- ja vPvB-omaduste tõttu väga ohtlike ainetena. 21. detsembril 2017 palus komisjon ECHA-l koostada artikli 59 lõike 2 alusel ka XV lisale vastav toimik D6 määratlemiseks väga ohtliku ainenä. Selles toimikus jõudis ECHA järeldusele, et D6 vastab PBT- ja vPvB-kriteeriumidele.

24. Liikmesriikide komitee esitas 13. juunil 2018 kõigi kolme vaidlusaluse aine kohta tõendavad dokumendid, milles ta tõdes, et need ained vastavad PBT- ja vBvP-ainete suhtes kehtestatud kriteeriumidele.

25. ECHA võttis 27. juunil 2018 kooskõlas REACH-määruse artikli 59 lõikega 8 vastu vaidlustatud otsuse ED/61/2018, millega ta lisis D4, D5 ja D6 loetellu kandidaatainetest, mis võidakse kanda XIV lissasse, kuna need on määratletud PBT- ja vPvB-ainetena artikli 57 punktide d ja e

⁷ Member State Committee (MSC) Opinion on persistency and bioaccumulation of Octamethylcyclotetrasiloxane (D4) and Decamethylcyclopentasiloxane (D5) (https://echa.europa.eu/documents/10162/17233/art77-3c_msc_opinion_on_d4_and_d5_20150422_en.pdf/57c2de97-0420-4cc2-bd32-021006bab026?t=1430751180565).

tähenduses. Samal ajal ajakohastas ECHA kandidaatainete loetelu, et lisada kanded D4, D5 ja D6 kohta. Kandidaatainete loetelus asjaomaste kannete juurde lisatud märkuste kohaselt vastavad D5 ja D6 artikli 57 punktis d kehtestatud PBT-ainete kriteeriumidele, kui nende D4 sisaldus on vähemalt 0,1%.

26. Esimene apellant, Global Silicones Council, esindab üleilmselt silikoontooteid valmistavaid ja müüvaid ettevõtjaid. Teised apellandid on ettevõtjad, kes toodavad, müüvad ja tarnivad silikoontooteid, eelkõige vaidlusaluseid aineid. Nad esitasid vaidlustatud otsuse peale hagi, mille Üldkohus jättis 30. juuni 2021. aasta otsusega Global Silicones Council jt vs. ECHA (T-519/18, ei avaldata, EU:T:2021:404) rahuldamata (edaspidi „vaidlustatud kohtuotsus“).

27. Apellandid esitasid 8. septembril 2021 käesoleva apellatsioonkaebuse. Nad paluvad

- 1) tühistada vaidlustatud kohtuotsus,
- 2) tühistada vaidlustatud otsus või teise võimalusena saata kohtuasi otsuse tegemiseks Üldkohtule tagasi ja
- 3) mõista kohtukulud, sealhulgas Üldkohtu menetluse kulud ning menetlusse astujate kulud, välja ECHA-lt.

28. American Chemicals Council (ACC) astus Üldkohtu menetlusse apellantide nõuete toetamiseks.

29. ECHA palub

- 1) jätta apellatsioonkaebus rahuldamata ja
- 2) mõista kohtukulud välja apellantidelt.

30. Saksamaa ja komisjon astusid Üldkohtu menetlusse ECHA nõuete toetamiseks. Nad toetavad ECHA-t ja paluvad kohtukulud välja mõista apellantidelt.

31. Menetlusosalised esitasid kirjalikud seisukohad. Euroopa Kohus loobus kohtuistungil läbiviimisest, kuna kirjaliku menetluse tulemusel ta lisateavet ei vajanud.

IV. Õiguslik hinnang

32. Vaidlustatud otsus põhineb muu hulgas järeldusel, et vaidlusalused ained on toksilised ja bioakumuleeruvad või väga bioakumuleeruvad.

33. Seejuures puudutab ainult apellatsioonkaebuse neljanda väite esimene osa järeldust, et D5 ja D6 on toksilised, kuna need on saastunud D4-ga (selle kohta jaotis B). Apellatsioonkaebuse põhirõhk on seevastu vaidlusaluste ainete bioakumuleeruvuse tuvastamisel (selle kohta jaotis A).

A. Bioakumulatsioon

34. Bioakumulatsioon on üldjuhul protsess, mille käigus saavutab aine keemiline kontsentratsioon organismis taseme, mis ületab kontsentratsiooni ümbritsevas keskkonnas (nt kalade puhul vees või imetajate puhul õhus), toidus või mõlemas.⁸ Bioakumuleeruvad ained on problemaatilised seetõttu, et isegi juhul, kui keskkond on nende ainetega vaid vähesel määral saastunud, võivad ained nendega kokkupuutuvates organismides kuhjuda ja tekitada nendes organismides suure saastetaseme.

35. Vaidlustatud otsus põhineb bioakumulatsiooni osas sisuliselt uuringutel, mis käsitlevad vaidlusaluste ainete *biokontsentratsioonitegurit*.⁹ Sellega väljendatakse uuritava aine kontsentratsiooni kala sees või kala pinnal või konkreetses koes jagatuna aine kontsentratsiooniga ümbritsevas keskkonnas.¹⁰ Saksamaa kirjeldab kasutatavat katsemeetodit, niinimetatud „veekaudsel kokkupuutel“ põhinevat meetodit, selliselt, et vastava aine konstantne kontsentratsioon tekitatakse akvaariumis, kus ei ole setteid, millest tulenevalt omastavad akvaariumis olevad kalad aine otse veest, eelkõige lõpuste kaudu.

36. Apellandid leiavad, et see meetod ja asjaomased uuringud ei sobi kõnealuste ainete tegeliku bioakumuleeruvuse hindamiseks. Nad selgitasid Üldkohtus, et vees vabanemise korral seoks neid aineid – eelkõige nende vähese veeslahustuvuse ja jaotuvusomaduste (*partitioning properties*) tõttu – setetes ladestunud osakesed või lendusid need kergesti õhku. Seetõttu ei põhine laborikatsetes määratud biokontsentratsioonitegur – ainete omastamine otse veest – tegelikes tingimustes saadud andmetel. Pigem tuleb aluseks võtta toidukaudse kuhjumise uuringud – teaduses kasutatakse mõisteid „biokuhjumine“¹¹ ja „troofiline kuhjumine“¹². Mõnel juhul jõutakse sellistes uuringutes järeldusele, et bioakumulatsiooni ei esine.

37. Apellatsioonkaebuse esimesed kolm väidet ja osaliselt neljas väide sisaldavad vastuväited peamiselt REACH-määruse XIII lisa sätestatud määrava tähtsusega õigusnormide tõlgendamise vastu (selle kohta jagu 1) ning faktiväiteid, mis puudutavad teaduslikku teavet vaidlusaluste ainete kohta (selle kohta jagu 2).

1. REACH-määruse XIII lisa tõlgendamine

38. Vaidlus REACH-määruse XIII lisa üle puudutab bioakumulatsiooni hindamise õiguslikku kriteeriumi. Kõnealuse XIII lisa punktid 1.1.2 ja 1.2.2 sisaldavad selleks biokontsentratsioonil põhinevaid selgeid piirmäärasid, kuid apellandid ja ACC soovivad, et selle asemel hinnataks põhjalikult kõigist olemasolevatest uuringutest saadud tõendite kaalukust ja eelkõige seda, et teatavatele uuringutele, mis käsitlevad toidust tingitud bioakumulatsiooni, omistataks suurem kaal (eelkõige esimene väide, selle kohta alajagu a). Selleks püüavad nad kolmandas väites näidata, et biokontsentratsiooniteguri määramiseks tehtud laborikatsed ei anna andmeid, mis on saadud „asjakohastes tingimustes“ (selle kohta alajagu b). Neljanda väite kolmanda osa esimese

⁸ OECD-suunis 305 (2012), Bioaccumulation in Fish: Aqueous and Dietary Exposure, lisa 1.

⁹ Liikmesriikide komitee arvamus, viidatud eespool 7. joonealuses märkuses, lk 12–14.

¹⁰ ECHA, Guidance on Information Requirements and Chemical Safety Assessment, PBT Assessment [Chapter R.11] [28/06/2017], lk 69.

¹¹ Biokuhjumistegur näitab aine kontsentratsiooni organismis võrreldes kontsentratsiooniga tema toidus (ECHA, Guidance on Information Requirements and Chemical Safety Assessment, PBT Assessment [Chapter R.11] [28/06/2017], lk 72).

¹² Troofilise kuhjumise tegurid näitavad kuhjumist toiduahelas tervikuna (ECHA, Guidance on Information Requirements and Chemical Safety Assessment, PBT Assessment [Chapter R.11] [28/06/2017], lk 77).

jaotisega paluvad nad samal eesmärgil *mutatis mutandis* kohaldada märgistamismääruse¹³ sätteid (selle kohta alajagu c). Teises väites märgivad nad, et Üldkohus moonutas osa nende argumentidest (selle kohta alajagu d). Kõik need vastuväited ei suuda vaidlustatud kohtuotsust siiski kahtluse alla seada.

a) Esimene väide – biokontsentratsiooniteguri esimus

39. Esimese väitega esitavad apellandid ja ACC vastuväite eelkõige vaidlustatud kohtuotsuse punktidele 68–71, milles Üldkohus leiab, et bioakumulatsiooni tuvastamisel on määrav biokontsentratsiooniteguri kindlaksmääramine. Konkreetselt D6 puhul kordavad apellandid seda seisukohta neljanda väite kolmanda osa kolmandas jaotises, et esitada vastuväited vaidlustatud kohtuotsuse punktile 226, milles Üldkohus tugines nende vastu samuti sellele järeldusele.

40. Vaidlustatud kohtuotsuse punktis 68 märgib Üldkohus, et REACH-määruse XIII lisa punktides 1.1.2 ja 1.2.2 on seadusandja sätestanud, et bioakumulatsiooni tuleb hinnata veeorganismide biokontsentratsiooniteguri alusel.

41. See järeldus tuleneb viidatud sätete sõnastusest, mille kohaselt on bioakumuleeruva aine kriteerium – mis tahes piiranguteta – täidetud, kui biokontsentratsioonitegur on 2000, ja väga bioakumuleeruva aine kriteerium täidetud, kui biokontsentratsioonitegur on 5000.

42. Apellandid ja ACC rõhutavad küll õigesti, et REACH-määruse XIII lisa sissejuhatuse teise lõigu kohaselt tuleb kogu asjakohast ja kättesaadavat teavet „tõendite kaalukuse määramisel“ arvesse võtta ning võrrelda punktis 1, käesoleval juhul punktides 1.1.2 ja 1.2.2 esitatud kriteeriumidega. Selle põhjal teevad nad järelduse, et ECHA oleks pidanud lisaks biokontsentratsioonitegurile omistama suuremat tähtsust toidukaudsel kokkupuutel põhinevale bioakumulatsioonile, seega eelkõige biokuhjumistegurile ja troofilise kuhjumise tegurile.

43. Mõlemat tegurit tuleb bioakumulatsiooni hindamisel vastavalt REACH-määruse XIII lisa punkti 3.2.2 alapunktile c tõepoolest arvesse võtta.

44. Kõnealune teave on siiski üksnes abivahend, mida tuleb kasutada juhul, kui biokontsentratsioonitegurit ei ole võimalik usaldusväärselt määrata, nagu Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktides 69 ja 70 õigesti selgitab. See tuleneb määruse nr 253/2011¹⁴ põhjendusest 6 ja REACH-määruse XIII lisa sissejuhatuse teise lõigu teisest lausest. Selle kohaselt on tõendite kaalukuse kindlaksmääramine ja võrdlus XIII lisa punktis 3.2 osutatud teabega vajalik eelkõige juhtudel, mil XIII lisa punkti 1 kohaseid kriteeriume, käesoleval juhul punktides 1.1.2 ja 1.2.2 nimetatud piirmäärasid, ei saa olemasoleva teabe suhtes kohaldada otse. Sellest järeldub ümberpöörduvalt, et tõendite kaalukuse määramisel tuleb kõigepealt selgeks teha, kas biokontsentratsioonitegur on olemasolevate uuringutega usaldusväärselt kindlaks määratud.

¹³ Euroopa Parlamendi ja nõukogu 16. detsembri 2008. aasta määrus (EÜ) nr 1272/2008, mis käsitleb ainete ja segude klassifitseerimist, märgistamist ja pakendamist ning millega muudetakse direktiive 67/548/EMÜ ja 1999/45/EÜ ja tunnistatakse need kehtetuks ning muudetakse määrust (EÜ) nr 1907/2006 (ELT 2008, L 353, lk 1).

¹⁴ Viidatud 3. joonealuses märkuses.

45. ECHA suunist¹⁵, mille kohaselt ei tuleks piirduda biokontsentratsiooniteguri kasutamisega, osundavad apellandid väga valikuliselt. Ka selle dokumendi üldisest kontekstist nähtub üheti mõistetavalt, et biokontsentratsiooniteguri määramine on eelistatud meetod ja muu teave pakub huvi peamiselt siis, kui teave biokontsentratsiooniteguri kohta on vastuoluline või muudel põhjustel kaheldav.¹⁶

46. REACH-määruse artikli 13 lõike 3 esimene lause võimaldab teha sama järelduse. Selle kohaselt tehakse katsed ainete olemuslikke omadusi käsitleva teabe saamiseks vastavalt katsemeetoditele, mis on sätestatud komisjoni määruses, või vastavalt muudele komisjoni või ameti poolt tunnustatud rahvusvahelistele katsemeetoditele.

47. Kui liikmesriikide komitee tegi 2015. aastal järeldused D4 ja D5 bioakumuleeruvuse kohta, oli komisjon täielikult tunnustanud biokontsentratsiooni määramiseks määruse (EÜ) nr 440/2008 lisa punktis C.13 sätestatud veekaudse kokkupuute katset, mida kasutati käesoleval juhul.

48. Kõnealune katsemeetodi tunnustamise kanne aga 2018. aastal, mil liikmesriikide komitee esitas vaidlustatud otsust toetavad dokumendid, enam ei kehtinud. Komisjon oli seda OECD muudetud suunistele tuginedes muutnud.¹⁷

49. Seejuures oli komisjon kaasanud toidukaudsel kokkupuutel (st biokuhjumise või troofilise kuhjumise kaudu) põhineva bioakumuleeruvuse katse, mis sobib vees väga vähe lahustuvate ainete puhul.¹⁸ Vastavalt sellele tuleks katse kavandamisel arvesse võtta veeslahustuvust ja oktanooli/vee jaotuskoefitsienti.¹⁹ Seejuures on määrav ühelt poolt õigusraamistik ja teiselt poolt meetodi praktiline kohaldatavus, kuna teatud omadustega ainete puhul võib veekaudse kokkupuute hindamine muutuda üha raskemaks.²⁰

50. Biokontsentratsiooniteguri hindamine veekaudse kokkupuute kaudu jääb siiski isegi pärast neid muudatusi eelistatud meetodiks bioakumulatsiooni määramisel. Ainult juhul, kui see meetod tekitab raskusi, tuleb kasutada toidukaudsel kokkupuutel põhinevaid katsemeetodeid.

51. Seega jõudis Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 71 õigesti järeldusele, et liidu seadusandja, käesoleval juhul komisjon, otsustas (OECD suuniste alusel) anda teatud esimuse selliste usaldusväärsete uuringute tulemustele, mis käsitlevad aine biokontsentratsioonitegurit veorganismides. Kolmanda väite käsitlemine võimaldab süveneda sellesse, kas see otsus oli põhjendatud.

52. Järelikult sedastas Üldkohus ka punktides 73 ja 74 õigesti, et selleks, et bioakumulatsiooni kohta tehtud järeldusi saaks kahtluse alla seada, tuleks need järeldused kehtetuks tunnistada või ümber lükata muude andmetega kui biokontsentratsiooni kohta tehtud uuringute tulemused. Ka apellantide ja ACC vastuväited sellele tuleb niisiis tagasi lükata.

¹⁵ ECHA, Guidance on Information Requirements and Chemical Safety Assessment, PBT Assessment (Chapter R.11) (28/06/2017), lk 66 ja 69.

¹⁶ Vt lk 69 kõrval ka suunise lk 71.

¹⁷ Komisjoni 14. veebruari 2017. aasta määrus (EL) 2017/735 (ELT 2017, L 112, lk 402). Komisjon viitab OECD-katsejuhendile 305 (2012).

¹⁸ Jaotise C.13 sissejuhatuse esimene lõik.

¹⁹ Jaotise C.13 sissejuhatuse kaheksas lõik.

²⁰ Jaotise C.13 sissejuhatuse kaheksas lõik; nii ka OECD-katsejuhendi 305 (2012) punkt 11.

53. Seega on apellatsioonkaebuse esimene väide ja neljanda väite kolmanda osa kolmas jaotis põhjendamatud osas, milles nendega esitatakse vastuväited järeldustele, mis puudutavad bioakumulatsiooni hindamisel kohaldatavat õiguslikku kriteeriumi.

b) Kolmas väide – andmete saamine asjakohastes tingimustes

54. Ka kolmanda väitega vaidlevad apellandid vastu bioakumulatsiooni hindamisele biokontsentratsiooniteguri abil. Seejuures tuginevad nad REACH-määruse XIII lisa sissejuhatuse neljandale lõigule, mille kohaselt põhineb PBT- ja vPvB-omaduste hindamiseks kasutatav teave andmetel, mis on saadud asjakohastes tingimustes. Nad ei ole nõus, et kasutatud laborikatsed on määravate andmete saamiseks „asjakohased tingimused“, sest oma omaduste tõttu ei esine vaidlusalused ained keskkonnas peaaegu kunagi sellisel kujul.

55. Komisjon väidab vastu, et apellandid ei esitanud seda vastuväidet õigeaegselt ja seetõttu on see vastuvõetamatu. Kuigi apellandid mainisid Üldkohtule esitatud hagnosis mõistet „asjakohased tingimused“ korduvalt, tegid nad selle põhjal tegelikult vaid järelduse, et eri kriteeriume tuleb hinnata ühes ja samas keskkonnas.²¹ Nagu Üldkohus märgib vaidlustatud kohtuotsuse punktis 105, esitasid apellandid seevastu alles repliigis väite, et „asjakohaste tingimuste“ aspektist ei peegelda laborikatsed tegelikkust. Punktis 132 jätab Üldkohus küsimuse, kas see väide on esitatud hilinenult, siiski lahtiseks.

56. Üldkohtuga nõustudes ei ole ka minu arvates otstarbekas see väide vastuvõetamatuse tõttu eraldiseisvana tagasi lükata. Nimelt eeldab vaidlusaluste ainete omaduste õiguslik kvalifitseerimine, mille apellandid lubatavalt²² kahtluse alla seavad, seejuures kohaldatava õigusliku kriteeriumi väljaselgitamist. Sellega seoses tuleb arvesse võtta mõistet „asjakohased tingimused“.

57. Mis puudutab seda õiguslikku kriteeriumi, siis taandub apellatsioonkaebuse kõnealune väide sellele, et bioakumulatsiooni üheti mõistetav määratlemine biokontsentratsiooniteguri kaudu vastavalt REACH-määruse XIII lisa punktidele 1.1.2 ja 1.2.2 ei tohiks olla määrav, kui kõnealuse teguri määramiseks tehtava katse tingimused ei saa looduses tegelikult esineda. Seda seetõttu, et niisugusel juhul ei saadaks katse tulemusi „asjakohastes tingimustes“.

58. Kui selle väitega nõustuda, kujutaks see endast seniste kaalutlustega võrreldes täiendavat piirangut selle kriteeriumi ja sellega seotud katsemeetodi kohaldamisel. Oluline ei oleks mitte ainult meetodi rakendamise raskus, vaid ka see, kas tulemused peegeldavad tegelikkust, arvestades kõnealuste ainete tegelikke keskkonnaomadusi.

59. Üldkohus esitab sellele väitele vaidlustatud kohtuotsuse punktides 88 ja 89, 116–119 ja 133 sisuliselt vastuväite, et vaidlustatud otsus põhineb ainete omadustest tingitud ohtude hindamisel, aga mitte selle aine kasutamisega seotud riskide hindamisel.

60. Vahetegemine ohtude ja riskide vahel näib esmapilgul olevat väga kunstlik, mida apellandid ka märgivad. Euroopa Kohus on sellist vahetegemist aga õigusega korduvalt tunnustanud,²³ sest sellega peetakse silmas erinevaid hindamismenetlusi. Riskihindamine on sätestatud

²¹ Kohtuasjas T-519/18 esitatud hagiavalduse punktid 71 ja 79.

²² Selle kohta allpool, punkt 84 jj.

²³ 21. juuli 2011. aasta kohtuotsus Etimine (C-15/10, EU:C:2011:504, punkt 75); 15. märtsi 2017. aasta kohtuotsus Polynt vs. Euroopa Kemikaaliamet (ECHA) (C-323/15 P, EU:C:2017:207, punktid 24 ja 25) ja 21. detsembri 2021. aasta kohtuotsus PlasticsEurope vs. Euroopa Kemikaaliamet (C-876/19 P, ei avaldata, EU:C:2021:1047, punktid 89 ja 90).

REACH-määruse I lisa 6. jaos,²⁴ ohtude hindamine tuleneb aga XIII lisast. Esimene põhineb kokkupuutestsenaariumidel, st aine kavandatud kasutuse ja sellega seotud konkreetsete riskide elulähedasel kaalumisel. Ohtude hindamine on seevastu ette nähtud aine olemuslike omaduste kindlakstegemiseks ega sõltu aine kasutamisest.

61. Seega asub Üldkohus oma argumentidega seisukohale, et REACH-määruse XIII lisa sissejuhatause neljanda lõigu kohased „asjakohased tingimused“ ei viita sellele, kuidas käitub asjaomane aine kasutamisel tegelikult esinevates keskkonnatingimustes, vaid üksnes sellele, kas katsemeetodid on kõnealuste ainete ohtlike olemuslike omaduste kindlakstegemiseks sobivad.

62. Selleks et selline katsemeetod oleks lisaks vaid teoreetiliselt huvipakkuvate tulemuste andmisele ka praktiliselt kasulik, peab see vastama eelkõige kahele tingimusele. Esiteks peavad erinevate ainete olemuslike omaduste hindamise tulemused olema omavahel võrreldavad. Teiseks peab katse olema kavandatud nii, et see võimaldab teha järeldusi erinevate kasutusala-dega seotud riskide kohta. Katsed peavad seega põhinema standarditud katseplaanidel, mis annavad võrreldavaid tulemusi ja võimaldavad teha järeldusi erinevate kasutusala-de riskide kohta.²⁵

63. ECHA ja komisjon selgitavad seetõttu veenvalt, et asjakohaste tingimuste all on mõeldud üksnes üldtunnustatud eksperimentaalseid ohuhindamismenetlusi.²⁶ See on kooskõlas juba viidatud REACH-määruse artikli 13 lõike 3 esimese lausega, mille kohaselt tehakse katsed ainete olemuslike omadusi käsitleva teabe saamiseks vastavalt katsemeetoditele, mis on sätestatud komisjoni määruses, või vastavalt muudele komisjoni või ameti poolt tunnustatud rahvusvahelistele katsemeetoditele.

64. Tehnika arengu arvessevõtmiseks ajakohastab komisjon kõnealuseid katsemeetodeid järjepidevalt. Sellest tulenevalt muutis komisjon 2011. aastal REACH-määruse XIII lisa²⁷ ja 2017. aastal määruse (EÜ) nr 440/2008 asjasse puutuvat jaotist C.13.²⁸ Kohandustega on komisjon andnud rohkem võimalusi bioakumulatsiooni hindamiseks toidukaudse kokkupuute alusel. Komisjon ei ole siiski tuvastanud, et seda meetodit tuleb eelistada, kui biokontsentratsiooni määramine põhineb tingimustel, mida looduses tegelikult ei esine. Nagu juba märgitud,²⁹ välistab ta selle meetodi pigem vaid juhtudel, mil katse läbiviimise raskuste tõttu ei anna see meetod usaldusväärseid tulemusi.

65. Järelikult on seadusandja, käesoleval juhul komisjon, asjakohaste teaduslike tõendite põhjal juba kehtestanud ainete olemuslike omaduste kindlaksmääramiseks määravad meetodid, mida tuleb kasutada vaidlusaluste ainete bioakumuleeruvuse hindamisel. Võib eeldada, et seejuures on komisjon juba piisavalt arvesse võtnud selliste ainete tegelikku käitumist keskkonnas.

²⁴ 15. märtsi 2017. aasta kohtuotsus *Polynt vs. Euroopa Kemikaaliamet (ECHA)* (C-323/15 P, EU:C:2017:207, punkt 25).

²⁵ Nii erinevalt apellantide ja ACC kirjeldusest ka Euroopa Kemikaali ameti (ECHA) apellatsiooninõukogu 7. detsembri 2016. aasta otsus *BASF* (kohtuasi A-013-2014, punktid 112 ja 113).

²⁶ Nii ka kohtuasjas C-558/21 P vaidlustatud Üldkohtu 30. juuni 2021. aasta otsus *Global Silicones Council jt vs. komisjon* (T-226/18, ei avaldata, EU:T:2021:403, punkt 120), millele apellandid selles punktis vastuväiteid ei esita.

²⁷ Määruse (EL) nr 253/2011 põhjendus 3 (viidatud eespool 3. joonealuses märkuses).

²⁸ Määruse (EL) 2017/735 põhjendused 2 ja 3 (viidatud eespool 17. joonealuses märkuses).

²⁹ Vt eespool, punktid 48 ja 50.

66. Kõnealuse järelduse tegemist ei takista asjaolu, et teaduslikul tasandil ollakse bioakumulatsiooni hindamise küsimuses ka teistsugustel seisukohtadel. Kuna nende meetodite kindlaksmääramine on teaduslikult väga keerukas, on komisjonil sellega seoses lai kaalutlusruum,³⁰ mis lubab tal erinevaid teaduslikke seisukohti kaaluda ja üks neist välja valida.

67. Pealegi ei ole apellandid kõnealuseid õigusnorme kui selliseid vaidlustanud ei Üldkohtus ega apellatsioonimenetluses.

68. Sellele tuginedes võib teha järelduse, et Üldkohus ei rikkunud õigusnorme, kui ta keeldus vaidlustatud kohtuotsuses tõlgendamast mõistet „asjakohased tingimused“ nii, et bioakumulatsiooni hindamiseks kasutatavad katsemeetodid peavad vastama asjaomaste ainete tegelikule esinemisele keskkonnas.

69. Selles osas on ka apellatsioonkaebuse kolmas väide põhjendamatu.

c) Apellatsioonkaebuse neljanda väite kolmanda osa esimene jaotis – märgistamismäärus

70. Täiendava argumendina biokontsentratsiooni kui määrava tähtsusega kriteeriumi arvessevõtmise vastu seoses D6 bioakumuleeruvuse tuvastamisega viitavad apellandid neljanda väite kolmanda osa esimeses jaotises märgistamismäärusele.³¹ Nad heidavad ette, et Üldkohus keeldus vaidlustatud kohtuotsuse punktides 96 ja 225 analüüsima nimetatud määruse I lisa punkti 1.1.1.3.

71. Siiski ei ole arusaadav, millist lisakasu loodavad apellandid saada selle sätte arvesse võtmisest, sest see sisaldab üksnes abstraktset selgitust tõendite kaalukuse määramise kohta, mis on põhiosas kattuv REACH-määruse XIII lisa sissejuhatuse teise ja kolmanda lõiguga. Kui aga juba kõnealused – vaieldamatult kohaldatavad – sätted ei suuda kahtluse alla seada selgeid piirmäärasid bioakumulatsiooni määramiseks biokontsentratsiooniteguri alusel, siis ei saa märgistamismääruse sarnase sätte kohaldamine analoogia alusel viia teistsuguse tulemuseni.

72. Seetõttu on kõnealune väide kohtuasja lahendamise seisukohast ebaoluline (*inopérant*) ja tuleb juba seetõttu tagasi lükata.

d) Apellatsioonkaebuse teine väide – vaidlusaluste ainete hübriidne olemus

73. Teine väide puudutab vaid pealiskaudsel vaatlusel bioakumulatsiooni hindamist käsitlevaid õigusnorme; tegelikult soovivad apellandid ja ACC saada selgust vaidlusaluste ainete omaduste õiguslikus kvalifitseerimises. Üldkohus pidas asjaomast väidet aga vääralt kõnealuste sätete kohaldatavuse vastu esitatud argumendiks.

74. Apellandid vaidlevad vastu vaidlustatud kohtuotsuse punktidele 141 ja 150. Seal viitab Üldkohus REACH-määruse XIII lisa sissejuhatuse kuuendale lõigule, mille kohaselt kohaldatakse seda lisa kõigi orgaaniliste, sealhulgas metallorgaaniliste ainete suhtes.

³⁰ Selle kohta 15. oktoobri 2009. aasta kohtuotsus *Enviro Tech (Europe) (C-425/08, EU:C:2009:635, punkt 47)* ja 21. juuli 2011. aasta kohtuotsus *Etimine (C-15/10, EU:C:2011:504, punkt 60)*.

³¹ Viidatud eespool 13. joonealuses märkuses.

75. Apellandid väitsid Üldkohtus, et bioakumulatsiooni hindamisel tuleb arvesse võtta vaidlusaluste ainete „hübriidset olemust“. Seejuures viitavad nad vaidlusaluste ainete orgaanilis-anorgaanilisele või „peamiselt anorgaanilisele“ struktuurile.³²

76. Vaidlustatud kohtuotsuse punktis 141 annab Üldkohus sellele vastuse, et „hübriidse“ struktuuriga aine ei ole REACH XIII lisa kohaldamisalast tingimata välja jäetud. Ka punktis 150 märgib Üldkohus, et XIII lisa on vaidlusaluste ainete suhtes kohaldatav, kuna tegemist on orgaaniliste ainetega.

77. Apellandid väidavad siiski õigesti, et kõnealuste järelduste tegemisega ei vastanud Üldkohus nende asjaomasele väitele. Nimelt ei olnud nende seisukoht see, et REACH-määruse XIII lisa ei ole vaidlusaluste ainete suhtes kohaldatav. Nagu tuleneb Üldkohtule esitatud hagiavaldusest, kritiseerisid nad pigem seda, kuidas kõnealust lisa kohaldati.³³ Eelkõige väljendasid nad kahtlusi biokontsentratsiooniteguri sobivuses bioakumulatsiooni kindlaksmääramiseks, mis tulenevad sellest, et kõnealustel ainetel on hübriidne orgaanilis-anorgaaniline struktuur.³⁴

78. Vaidlustatud kohtuotsuse punktides 141 ja 150 esitatud järeldused ei anna seega vastust apellantide väidetele ja põhinevad nende väidete moonutamisel.³⁵

79. Kui Üldkohus oleks apellantide vastuväited, mis tuginesid vaidlusaluste ainete hübriidsele olemusele, ka muus osas tähelepanuta jätnud, oleks vaidlustatud kohtuotsus ebapiisavalt põhjendatud ja tuleks tühistada.

80. Apellandid möönavad siiski ise õigesti, et Üldkohus käsitles neid vastuväiteid. Mina asun neid vastuväiteid uurima vaidlusaluste ainete kohta olemasoleva teadusliku teabe õigusliku kvalifitseerimise kontekstis.

81. Apellantide väidete moonutamine, mis on aluseks vaidlustatud kohtuotsuse punktidele 141 ja 150, ei too seega kaasa apellante ebasoodsamasse olukorda sead vaid tagajärgi. Seega on apellatsioonkaebuse teine väide asjas otsuse tegemise seisukohast ebaoluline (*inopérant*) ja tuleb samuti tagasi lükata.

e) Vahekokkuvõte

82. Kokkuvõttes tuleb tõdeda, et REACH-määruse XIII lisa kohaselt on biokontsentratsiooniteguri hindamine veekaudse kokkupuute alusel eelistatud meetod bioakumulatsiooni kindlaksmääramiseks. Kui see meetod tekitab siiski raskusi, võib kasutada ka toidukaudsel kokkupuutel põhinevaid katsemeetodeid. Apellantide väide XIII lisa sellise tõlgenduse vastu on põhjendamatu.

³² Vt selle struktuuri kohta allpool punkt 103.

³³ Kohtuasjas T-519/18 esitatud hagiavalduse punkt 82.

³⁴ Kohtuasjas T-519/18 esitatud hagiavalduse punktid 84–87.

³⁵ Vt samasuguse vea kohta minu ettepanek kohtuasjas Bayer CropScience ja Bayer vs. komisjon (C-499/18 P, EU:C:2020:735, punkt 89) ning 6. mai 2021. aasta kohtuotsus Bayer CropScience ja Bayer vs. komisjon (C-499/18 P, EU:C:2021:367, punkt 61).

2. Vaidlusaluste ainete kohta olemasoleva teadusliku teabe õiguslik kvalifitseerimine

83. Kõigi apellatsioonkaebuse väidetega seoses esitavad apellandid ka faktilisi argumente selle kohta, et vaidlusaluste ainete eriomadused välistavad biokontsentratsiooniteguri kasutamise bioakumulatsiooni kindlaksmääramiseks. Sellega seoses tuleb kõigepealt uurida argumentide vastuvõetavust ja täpsustada kontrollikriteeriumi apellatsioonkaebuse kontekstis (selle kohta alajagu a), seejärel tuleb uurida faktiliste asjaolude selgitamise kohta esitatud vastuväiteid (selle kohta alajagu b) ja lõpuks määrava teabe hindamist (selle kohta alajagu c).

a) Vastuvõetavus ja kontrollikriteerium

84. Komisjon ja teataval määral ka ECHA ning Saksamaa on seisukohal, et apellatsioonkaebuse lahendamise raames ei saa Euroopa Kohus määrava teabe hindamist läbi vaadata, kuna see nõuab faktide uut hindamist. Apellatsioonkaebus on selles osas vastuvõetamatu.

85. Nendega tuleb nõustuda osas, et apellatsioonkaebuses esitatud üksikute uuringute analüüsimist nõuda ei saa. Seda seetõttu, et faktiliste asjaolude ja tõendite hindamine – eeldusel et neid ei ole moonutatud – ei ole õigusküsimus, mida Euroopa Kohus peab apellatsioonkaebuse lahendamise raames kontrollima.³⁶

86. Apellandid püüavad sellele argumendile vastu vaielda, heites Üldkohtule ette asjaolude moonutamist, kuid tegelikult vaidlevad nad vastu peamiselt järeldustele, mida Üldkohus nende asjaolude põhjal teeb.

87. See ei tähenda siiski, et apellantide väited faktiliste asjaolude kohta oleksid vastuvõetamatud. Kui Üldkohus on faktid tuvastanud või neid hinnanud, on Euroopa Kohus vastavalt ELTL artiklile 256 pädev kontrollima nende faktide *õiguslikku kvalifikatsiooni* ja neist tuletatud õiguslikke tagajärgi.³⁷ Sellest tulenevalt on Euroopa Kohus koguni juba sedastanud, et küsimus, kas aine raskesti lahustuvust tuleb võtta arvesse selle aine poolt vesikeskkonnale avaldatavate ohtude klassifitseerimisel, on faktiliste asjaolude õigusliku kvalifitseerimise küsimus, mis kuulub apellatsioonkaebuse lahendamise raames kontrollimisele.³⁸

88. Käesoleval juhul tuleb seega läbi vaadata vaidlusaluseid aineid käsitleva teadusliku teabe – mis peamises osas vaidluse all ei ole – subsumeerimine eespool välja tootatud õigusliku kriteeriumi alla bioakumulatsiooni kindlaksmääramiseks.

89. Vaidlusaluste ainete omaduste hindamine seoses sellega, kas nende bioakumuleeruvuse üle tuleb otsustada biokontsentratsiooniteguri või muude katsemeetodite alusel, on siiski eelkõige ECHA ülesanne. Kuna tegemist on äärmiselt keerulise teadusliku ja tehnilise küsimusega, on ECHA-l lai kaalutlusruum. Liidu kohtute kontroll peab selliste meetmete korral piirduma hinnanguga sellele, kas esineb ilmne kaalutlusviga või kas kaalutlusõiguse piire on ilmselgelt

³⁶ 15. aprilli 2010. aasta kohtumäärus Makhteshim-Agan Holding jt vs. komisjon (C-517/08 P, ei avaldata, EU:C:2010:190, punkt 62) ja 7. mai 2013. aasta kohtumäärus Dow AgroSciences jt vs. komisjon (C-584/11 P, ei avaldata, EU:C:2013:281, punkt 73).

³⁷ 21. septembri 2006. aasta kohtuotsus JCB Service vs. komisjon (C-167/04 P, EU:C:2006:594, punkt 106) ja 28. juuni 2018. aasta kohtuotsus Andres (Insolvenz Heitkamp BauHolding) vs. komisjon (C-203/16 P, EU:C:2018:505, punkt 77).

³⁸ 22. novembri 2017. aasta kohtuotsus komisjon vs. Bilbaina de Alquitrane jt (C-691/15 P, EU:C:2017:882, punkt 49).

ületatud. Nimetatud kontekstis ei saa liidu kohus asendada hinnangut, mille on teaduslike ja tehniliste asjaolude kohta andnud institutsioon, kellele on seadusandja ainsana selle ülesandeks teinud, enda hinnanguga.³⁹

90. Eelkõige juhul, kui üks pool väidab, et pädev institutsioon on teinud ilmse hindamisvea, peab liidu kohus kontrollima, kas see institutsioon on hoolikalt ja erapooletult hinnanud kõiki konkreetse juhtumiga seotud asjaolusid, mis toetavad nende pinnalt tehtud järeldusi.⁴⁰ Olgugi et ka lähteandmete tuvastamise suhtes kehtib lai kaalutusõigus, peab asjaomane asutus liidu kohtutes tõendama, et ta on võtnud arvesse kõiki asjakohaseid tegureid ja asjaolusid.⁴¹

91. Kohtumenetluses tähendab see üldjuhul seda, et pool, kes esitab asjasse puutuvate aspektide ebapiisava uurimise või ilmselge hindamisvea väite, peab kõigepealt nimetama asjaolud, mis tekitavad asjas otsuse tegemise seisukohast olulisi kahtlusi liidu asutuse antud hinnangu usutavuses.⁴² Alles pärast seda peab see asutus need kahtlused vajaduse korral ümber lükkama. Erinevalt apellantide seisukohast ei ole tegemist tõendamiskoormise ümberpööramisega, vaid – vastupidi – liidu menetlusõiguse aluspõhimõttega. Kuna liidu kohtud ei alusta uurimist tavaliselt omal algatusel, lasub tõendamiskoormis peaaegu alati sellel poolel, kes tugineb konkreetsele asjaolule.

92. Käesoleval juhul on takistus, mille apellandid peavad apellatsioonkaebuse rahuldamiseks ületama, veelgi kõrgem, sest bioakumulatsiooni kindlaksmääramine ei põhine asjaomaste ainete omaduste kohta olemasoleva teabe vabal, puhtteaduslikul hindamisel. Seniste selgituste põhjal tuleneb REACH-määruse XIII lisast pigem, et üldjuhul tuleb bioakumulatsioon kindlaks määrata biokontsentratsiooniteguri hindamise kaudu veekaudse kokkupuute alusel. Ainult juhul, kui see meetod tekitab erilisi raskusi, võib erandkorras kasutada muid katsemeetodeid, eelkõige toidukaudsel kokkupuutel põhinevaid meetodeid.

93. Seega ei ole veenev apellantide esimeses ja teises väites esitatud etteheide, et Üldkohus pööras vaidlustatud kohtuotsuse punktides 74 ja 156 tõendamiskoormise ümber. Üldkohus väljendas oma avaldustes üksnes seisukohta, et apellantide argumendid ei tekita ECHA hinnangu usutavuses piisavaid kahtlusi.

³⁹ 15. oktoobri 2009. aasta kohtuotsus *Enviro Tech (Europe) (C-425/08, EU:C:2009:635, punkt 47)* ja 21. juuli 2011. aasta kohtuotsus *Etimine (C-15/10, EU:C:2011:504, punkt 60)*, konkreetselt REACH-määruse kohta 27. märtsi 2014. aasta kohtumäärus *Polyelectrolyte Producers Group jt vs. komisjon (C-199/13 P, ei avaldata, EU:C:2014:205, punkt 26)*; 22. mai 2014. aasta kohtumäärus *Bilbaína de Alquitranes jt vs. Euroopa Kemikaaliamet (C-287/13 P, ei avaldata, EU:C:2014:599, punkt 19)* ja 4. septembri 2014. aasta kohtumäärus *Rütgers Germany jt vs. Euroopa Kemikaaliamet (C-290/13 P, ei avaldata, EU:C:2014:2174, punkt 25)*.

⁴⁰ 21. novembri 1991. aasta kohtuotsus *Technische Universität München (C-269/90, EU:C:1991:438, punkt 14)* ja 22. novembri 2017. aasta kohtuotsus *komisjon vs. Bilbaína de Alquitranes jt (C-691/15 P, EU:C:2017:882, punkt 35)*.

⁴¹ 8. juuli 2010. aasta kohtuotsus *Afton Chemical (C-343/09, EU:C:2010:419, punktid 33 ja 34)* ning 8. detsembri 2020. aasta kohtuotsus *Ungari vs. parlament ja nõukogu (C-620/18, EU:C:2020:1001, punktid 114 ja 116)*, samuti 22. mai 2014. aasta kohtumäärus *Bilbaína de Alquitranes jt vs. Euroopa Kemikaaliamet (C-287/13 P, ei avaldata, EU:C:2014:599, punkt 20)* ja 4. septembri 2014. aasta kohtumäärus *Rütgers Germany jt vs. Euroopa Kemikaaliamet (C-290/13 P, ei avaldata, EU:C:2014:2174, punkt 26)*.

⁴² Samamoodi 12. septembri 2019. aasta kohtuotsus *TestBioTech jt vs. komisjon (C-82/17 P, EU:C:2019:719, punkt 69)*. Vt ka 8. detsembri 2011. aasta kohtuotsus *Chalkor vs. komisjon (C-386/10 P, EU:C:2011:815, punkt 65)*, 7. mai 2020. aasta kohtuotsus *BTB Holding Investments ja Duferco Participations Holding vs. komisjon (C-148/19 P, EU:C:2020:354, punkt 71)* ning kohtujurist Szpunari ettepanek kohtuasjas *PlasticsEurope vs. Euroopa Kemikaaliamet (ECHA) (C-119/21 P, EU:C:2022:655, punkt 57)*.

b) Asjaolude selgitamine

94. Seoses asjaolude selgitamisega heidavad apellandid neljanda väite teises jaotises sisuliselt ette, et Üldkohus ei põhjendanud piisavalt asjaomase väite tagasilükkamist. Nad olid väitnud, et ECHA ei võtnud piisavalt arvesse uuringuid, mis avaldati liikmesriikide komitee 2015. ja 2018. aastal avaldatud arvamuste vahelisel ajal.

95. Üldkohus lükkab selle väite vaidlustatud kohtuotsuse punktides 170 ja 171 tagasi, loetledes kõnealused uuringud ja märkides, et neid on arvesse võetud.

96. Eraldi vaadeldes on see põhjendus tõesti väga napp.

97. Nagu ECHA märgib, viitab Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 169 siiski ka sellele, et kõnealuste uuringute arvessevõtmine tuleneb liikmesriigi komitee 2018. aastal esitatud tõendavatest dokumentidest. Oleks ebarproportsionaalne nõuda Üldkohtult, et ta kõnealustes dokumentides nendele uuringutele esitatud hinnangu nii-öelda ümber jutustaks, et tõendada, et uuringuid mitte ainult ei mainitud, vaid võeti ka sisuliselt arvesse.

98. Lisaks süveneb Üldkohus mitmes kohas, eelkõige vaidlustatud kohtuotsuse punktides 185–188 ja 196–200, sellesse, mil viisil ECHA või liikmesriigi komitee teatavaid uuringuid arvesse võttis. Vaidlustatud kohtuotsuse punktides 73–77 analüüsib Üldkohus seda, kuidas käsitles liikmesriigi komitee toidukaudsel kokkupuutel põhinevaid bioakumulatsiooni uuringuid.

99. Lõpuks ei ole apellantide argument, et kõnealuste uuringute ebapiisavat arvessevõtmist näitab ECHA järelalus, et kõnealused ained on bioakumuleeruvad, käesolevas küsimuses otsuse tegemise seisukohast asjakohane. See ei puuduta asjakohaste aspektide uurimist, vaid kõnealuse teabe põhjal tehtud järeldusi, seega asjaolude õiguslikku kvalifitseerimist, mida käsitletakse allpool.

100. Järelikult lükkas Üldkohus asjaolude ebapiisava selgitamise väite õigesti tagasi ning apellantide vastuväited sellele järeldusele on põhjendamatud.

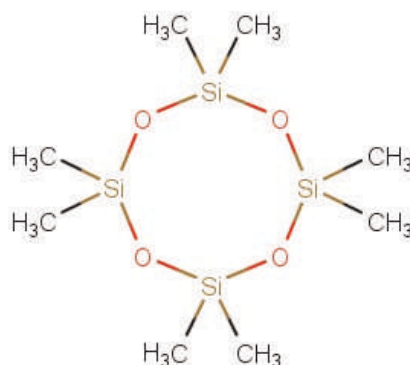
c) Olemasoleva teabe õiguslik kvalifitseerimine

101. Mis puudutab olemasoleva teabe õiguslikku kvalifitseerimist, siis taandub apellantide väide sellele, et hübriidse olemuse tõttu on kõnealustel ainetel (teine väide) teatud omadused, mille tõttu viib biokontsentratsiooni hindamine veekaudse kokkupuute alusel tulemusteni, mis ei peegelda tegelikkust (kolmas väide). Sellest oleks pidanud olemasolevate uuringute kui tõendite kaalukuse hindamisel aru saama ja seetõttu oleks pidanud kasutama toidukaudsel kokkupuutel põhinevaid uuringuid (esimene väide).

102. Eelkõige tuginemine tõendite kaalukuse hindamise vajadusele põhineb REACH-määruse XIII lisa tõlgendusel, mis on juba tagasi lükatud, kuna bioakumulatsiooni tuleb hinnata eelkõige biokontsentratsiooni alusel.⁴³ See ei välista siiski seda, et apellantide faktiväited tõendavad raskusi, mis ei luba seda katsemeetodit kasutada.

⁴³ Vt eespool, punkt 38 jj.

103. Vaidlusaluste ainete „hübriidne“ olemus viitab asjaolule, et nende ainete struktuuri põhitunnuseks on ränist ja hapnikust koosnev anorgaaniline ring, millega on seotud orgaanilised rühmad, nn alküülrühmad, mis koosnevad süsinikust ja vesinikust. Näiteks D4 struktuurivalemi esitab ECHA⁴⁴ järgmiselt:

104. Vaidlusaluste ainete eriomadused põhinevad sellel struktuuril. Eelkõige on nende veelahustuvus madal ja oktanooli-vee jaotuskoefitsient kõrge. Kõnealune jaotuskoefitsient on aine *lipofiilsuse* (lahustuvus rasvades) ja *hüdrofiilsuse* (lahustuvus vees) vahelise suhte mõõt. Väärtus on suurem kui üks, kui aine on paremini lahustuv rasvasarnastes lahustites, nagu n-oktanool, ja väiksem kui üks, kui aine on paremini lahustuv vees.⁴⁵ ECHA märgib D4 veelahustuvuse väärtuseks 56 µg/L ja jaotuskoefitsiendi puhul väärtuseks 6,98.⁴⁶ D5 puhul on need väärtused 17 µg/L ja 8,07⁴⁷ ning D6 puhul 5.1 µg/L ja 8,87.⁴⁸

105. Nendel omadustel põhineb apellantide väide, mida ECHA ja komisjon ei vaidlusta, et vaidlusaluseid aineid looduslikes tingimustes vees praktiliselt ei esine, vaid need ladestuvad veekogude setetes või lenduvad õhku. Seetõttu leiavad nad, et bioakumulatsiooni hindamisel ei oleks ECHA pidanud tuginema veekaudse kokkupuute alusel määratud biokontsentratsioonitegurile, vaid vaidlusaluste ainete toidukaudse omastamise kohta tehtud uuringutele.

106. Üldkohus ei nõustu selle argumendiga vaidlustatud kohtuotsuse punktis 117 ja leiab, et apellandid ei ole selgitanud, kuidas saab kõnealuseid aineid leida teatavatest organismidest, kui neid vees ei esine. Seejuures tugineb Üldkohus liikmesriikide komitee tõendavatele dokumentidele, kus lisaks laboriuuringutele on mainitud ka uuringuid, mille kohaselt esinevad kõnealused ained teatud organismides looduses. Üldkohtu argument ei ole siiski veenev, sest need organismid võisid kõnealuseid aineid omastada setetest otse või kaudselt toidu kaudu, mida apellandid on ka väitnud.

⁴⁴ ECHA, Substance Infocard Octamethylcyclotetrasiloxane, kättesaadav <https://echa.europa.eu/de/substance-information/-/substanceinfo/100.008.307>.

⁴⁵ Wikipedia, Octanol-Wasser-Verteilungskoeffizient, <https://de.wikipedia.org/wiki/Octanol-Wasser-Verteilungskoeffizient>, külastatud 16. veebruaril 2023.

⁴⁶ ECHA, Brief Profile Octamethylcyclotetrasiloxane, kättesaadav veebisaidil <https://echa.europa.eu/de/brief-profile/-/briefprofile/100.008.307>.

⁴⁷ ECHA, Brief Profile Decamethylcyclopentasiloxane, kättesaadav veebisaidil <https://echa.europa.eu/de/brief-profile/-/briefprofile/100.007.969>.

⁴⁸ ECHA, Brief Profile Dodecamethylcyclohexasiloxane, kättesaadav veebisaidil <https://echa.europa.eu/brief-profile/-/briefprofile/100.007.967>.

107. Apellantide seisukohta toetab ka määruse (EÜ) nr 440/2008 lisa jaotise C.13 sissejuhatus teine lõik. Seal on märgitud, et biokontsentratsiooniteguri määramine veekaudse kokkupuute alusel ei pruugi vees väga raskesti lahustuvate ainete puhul olla tehniliselt teostatav. Lisaks võib vees väga vähe lahustuvate ainete puhul olla veekaudne kokkupuute veekeskonnas väiksema tähtsusega kui toidukaudne kokkupuute. Vastavalt kaheksandale lõigule võib veekaudse kokkupuute hindamine selliste ainete puhul, mille jaotuskoefitsient on üle 5 ja veeslahustuvus alla 10–100 µg/l, üha raskemaks muutuda.

108. Apellantide väidete tagasilükkamine Üldkohtu poolt on õiguspärane siiski muudel põhjustel.

109. Eelkõige tõdetakse määruse (EÜ) nr 440/2008 lisa jaotise C.13 kuuendas lõigus, et veekaudse kokkupuute katsed võib teatud tingimustel kohaldada ka ainete puhul, mille jaotuskoefitsient on üle 6. Kaheksandas lõigus on selgitatud, et kohaldatava meetodi kohta ei ole võimalik anda täpseid suuniseid ainuüksi veeslahustuvuse ja jaotuskoefitsiendi põhjal, kuna katsemeetodi kohaldatavusele võivad märkimisväärselt mõju avaldada muud tegurid (analüüsimeetod, lagunemine, adsorptsioon jne).

110. Seega on seadusandja, võttes arvesse punktis 107 mainitud võimalikke raskusi, ikkagi otsustanud, et üldjuhul tuleb biokontsentratsiooniteguri määramiseks eelistada veekaudsel kokkupuutel põhinevat katset. Ainult juhul, kui seda meetodit ei ole võimalik praktikas rakendada, on otsustava tähtsusega bioakumulatsiooni hindamine toidukaudse kokkupuute alusel.

111. Liikmesriikide komitee 2015. ja 2018. aasta arvamuste kohaselt on kõnealuste ainete biokontsentratsiooni kohta olemas usaldusväärsed uuringud.

112. On tõsi, et neljanda väite kolmanda osa neljanda jaotisega vaidlevad apellandid vastu sellele, kuidas käsitleti vaidlustatud kohtuotsuse punktides 231, 234 ja 237 vastuväiteid CERI 2010. aasta uuringus kohaldatud kasvu korrigeerimisele.⁴⁹ Kõnealuste korrigeerimistega võetakse arvesse katseloomade kasvu mõju tulemustele.⁵⁰

113. Üldkohus lükkas CERI uuringu suhtes esitatud vastuväite punktis 237 siiski põhjendatult tagasi, tuues põhjenduseks, et kuna seda ei olnud esitatud juba hagiavalduses, siis oli see esitatud hilinenult, nagu Üldkohus oli märkinud ka vaidlustatud kohtuotsuse punktides 200 ja 201. Vastavalt Üldkohtu kodukorra artikli 84 lõikele 1 on menetluse käigus uute väidete esitamine keelatud, välja arvatud juhul, kui need tuginevad faktilistele ja õiguslikele asjaoludele, mis on tulnud ilmsiks menetluse käigus.

114. Lisaks ei puuduta see väide tegelikult enam asjaolude õiguslikku kvalifitseerimist, vaid nimetatud uuringu hindamist ja esitatud vastuväiteid. Seega ei ole see apellatsioonkaebuse vastuvõetav ese.

115. Peale selle väidab ECHA õigesti, et kõnealusest kasvu korrigeerimisele esitatud (kahekordselt vastuvõetamatu) vastuväitest ei nähtu ilmset hindamisviga, vaid üksnes teaduslik lahkarvamus osas, mis puudutab nende korrigeerimistele tähtsust tulemuste usaldusväärsuse seisukohast.

⁴⁹ Nii apellantidele kui ka Üldkohtule tuleb sellega seoses ette heita kirjavigu. Apellandid väidavad neljanda väite teises osas, et vaidlustatud kohtuotsuse punktis 200 ajas Üldkohus 2015. aasta uuringud segi 2018. aasta uuringuga, kuid Üldkohus viitab selles punktis üksnes uuringutele, mida apellandid hagiavalduses ja repliigis päriselt nimetasid. Tegelikult ajas Üldkohus need uuringud segi punktides 234, 236 ja 237. Kõnealune segiajamine on aga tulemuse seisukohalt ebaoluline, kuna Üldkohus käsitles määrava uuringu sisu.

⁵⁰ Vt määruse (EÜ) nr 440/2008 lisa I osa jaotise C.13 peatüki „Katsemeetodi põhimõte“ viies lõik.

116. Lõpuks väidavad apellandid neljanda väite kolmanda osa viiendas jaotises, et Üldkohus tuvastas vaidlustatud kohtuotsuse punktis 241 vääralt, et toimiku kohaselt ei ole olemas uuringuid, mis võiksid biokontsentratsiooniteguri kindlakstegemise ümber lükata. Üldkohus ei teinud sellega siiski kindlaks, et uuringud, mis räägiksid biokontsentratsiooniteguri kasutamise vastu, üldse puuduvad. Vaieldamatult olid apellandid nimetanud uuringuid, mis sisaldasid metodoloogilisi vastuväiteid ECHA kasutatud uuringutele. Üldkohtu järeldus, millele vastu vaieldi, puudutas aga üksnes asjaolu, et apellandid ei nimetanud ühtegi uuringut, mille ese oleks olnud biokontsentratsiooniteguri määramine samade liikide puhul.

117. Arvestades eelkõige bioakumulatsiooni hindamise osas määrava tähtsusega katsemeetodit käsitlevaid sätteid REACH-määruse XIII lisa punktides 1.1.2 ja 1.2.2 ning määruse (EÜ) nr 440/2008 lisa jaotises C.13, ei sisalda biokontsentratsiooniteguril põhinev ECHA järeldus, et vaidlusalused ained on bioakumuleeruvad ja väga bioakumuleeruvad, seega mitte ühtegi ilmselget hindamisviga ja on kohaldatavate õiguslike kriteeriumidega isegi rohkem kooskõlas kui apellantide seisukoht.

118. Seetõttu ei pidanud ECHA vaidlustatud otsuse põhjendamiseks esitama selgitusi ka toidukaudselt kokkupuutel põhineva bioakumulatsiooni (biokuhjumine ja troofiline kuhjumine) kohta. Seega ei ole apellantide vastuväited seoses kõnealuse täiendava põhjendusega enam asjakohased.

119. Järelikult on Üldkohtu otsus õige, isegi kui selle põhjendused ei ole kõigis punktides täiesti veenvad.

d) Vahekokkuvõte

120. Seega on bioakumulatsiooni aspektist vaidlusaluste ainete omaduste õiguslikule kvalifitseerimisele esitatud vastuväited samuti põhjendamatud.

B. Apellatsioonkaebuse neljanda väite esimene osa – D5 ja D6 toksilised omadused

121. Apellatsioonkaebuse neljanda väite esimeses osas vaidlevad apellandid vastu vaidlustatud kohtuotsuse punktile 256 ja punktidele 270–272, milles Üldkohus möönis, et D5 ja D6 toksiliste omaduste tuvastamine tulenes üksnes nende ainete saastumisest D4-ga, mille toksilised omadused on kindlaks tehtud.

122. See järeldus põhineb REACH-määruse XIII lisa sissejuhatuse viiendal lõigul, mille kohaselt võetakse arvesse ka aine asjakohaste *koostisosade* PBT-/vPvB-omadusi.

123. Apellandid möönavad küll, et D5 ja D6 PBT-omaduste hindamisel on D4-ga saastumist ühe koostisosana arvesse võetud, kuid heidavad Üldkohtule ette, et punktis 256 aktsepteeris Üldkohus mõlema aine toksiliste omaduste hindamisest loobumist.

124. Üldkohus põhjendab aga oma seisukohta samuti punktis 256 veenvalt sellega, et D5 ja D6 toksilisuse uurimine kui selline ei ole vajalik, kui see omadus tuleneb juba D4-ga saastumisest ja kui andmed on muus osas puudulikud. Vaidlustatud kohtuotsuse punktis 257, millele vastuväiteid ei esitatud, märgib Üldkohus lisaks õigesti, et kaitstuse kõrge taseme eesmärgiga ei oleks kooskõlas, kui sellises olukorras toksilisuse määramisest loobutaks.

125. Apellandid esitavad vastuväited ka seoses sellega, et Üldkohus lükkas punktis 271 veenvuse puudumise tõttu tagasi nende argumendid, et D5 ja D6 saasteainena eraldub D4 ainult sedavõrd väikestes kogustes, et toksilisuse piirmäär jääb saavutamata. Bioakumulatsiooni kohta esitatud selgitustest tulenevalt on veenev siiski Üldkohtu seisukoht, et isegi väikestes kogustes vabanenud D4 võib (organismides) sellisel määral kuhjuda, et avaldab toksilist mõju.

126. Seega on ka neljanda väite esimene osa põhjendamatu ja apellatsioonkaebus tuleb tervikuna rahuldamata jätta.

V. Kohtukulud

127. Kui apellatsioonkaebus on põhjendamatu, otsustab Euroopa Kohus vastavalt kodukorra artikli 184 lõikele 2 kohtukulude jaotamise.

128. Vastavalt kodukorra artikli 138 lõikele 1, mis on kodukorra artikli 184 lõike 1 kohaselt kohaldatav apellatsioonimenetlusele, on kohtuvaidluse kaotanud pool kohustatud hüvitama kohtukulud, kui vastaspool on seda nõudnud.

129. Kuna apellantide väited on tagasi lükatud ning ECHA on palunud kohtukulud nendelt välja mõista, tuleb kohtukulud jätta apellantide kanda.

130. Kodukorra artikli 140 lõike 1 kohaselt tuleb esimeses kohtuastmes menetlusse astunud Saksamaa ja komisjoni kohtukulud nende endi kanda jätta.⁵¹

131. Lisaks tuleneb kodukorra artikli 184 lõikest 4, et kui esimeses astmes menetlusse astuja ei ole ise apellatsioonkaebust esitanud, kuid on osalenud Euroopa Kohtus toimunud kirjalikus või suulises menetluses, võib Euroopa Kohus jätta tema kohtukulud tema enda kanda. Kuna ACC osales menetluses ja kohtuvaidluse kaotas, tuleb jätta tema kohtukulud tema enda kanda.

VI. Ettepanek

132. Eelnevale tuginedes teen Euroopa Kohtule ettepaneku teha järgmine otsus:

1. Jätta apellatsioonkaebus rahuldamata.
2. Mõista äriühingult Global Silicones Council ja teistelt apellantidelt välja Euroopa Kemikaaliameti (ECHA) kohtukulud ning jätta nende endi kohtukulud nende endi kanda.
3. Jätta Saksamaa Liitvabariigi, Euroopa Komisjoni ning American Chemistry Council, Inc-i (ACC) kohtukulud nende endi kanda.

⁵¹ 25. oktoobri 2017. aasta kohtuotsus PPG ja SNF vs. ECHA (C-650/15 P, EU:C:2017:802, punkt 86).